

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **I. Z.**, zastoupeného JUDr. Dagmar Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupený JUDr. Světlanou Zvolánkovou, Karlovo nám. 18, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2006, č.j. MHMP 381130/06, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2007, č.j. 1 Cad 6/2007 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2007, č.j. 1 Cad 6/2007 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Žalovaný jím podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 8 ze dne 22. 9. 2006, č. j SO/2003/0101, jímž byla stěžovateli v souladu s ust. § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, uložena povinnost vrátit dávku sociální péče za období od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 ve výši 19 275 Kč. Při svém rozhodování soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Stěžovatel dne 30. 12. 2002 podal žádost o dávku sociální péče podle § 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Součástí žádosti bylo čestné prohlášení stěžovatele, že nemá jiné příjmy vymezené v § 6 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu. V rámci sociálního šetření k žádosti dne 30. 12. 2002 bylo zjištěno, že stěžovatel je rozvedený, do 25. 8. 2002 měl v péči syna, který se odstěhoval k matce. Od 9. 7. 2002 je v evidenci úřadu práce, hmotné zabezpečení pobírá. Rozhodnutím Úřadu m. č. Praha 8 ze dne 9. 1. 2003,

č. j. SO/2003/0101, byla stěžovateli ode dne 1. 12. 2002 přiznána měsíčně se opakující dávka sociální péče ve výši 3000 Kč, přičemž nezbytné náklady na domácnost byly stanoveny ve výši 1568 Kč. Správní orgán zohlednil, že stěžovatel pobírá dávku státní sociální podpory ve výši 888 Kč. Dne 19. 3. 2003 požádal stěžovatel o přiznání zvýšených nákladů na domácnost s tím, že mu zdravotní potíže nedovolují zvýšit si příjem prací. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2003, č. j. SO/2001/1369, byla dávka sociální péče zvýšena na částku 4700 Kč měsíčně. Stěžovatel včas nepožádal o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení, v měsíci březnu mu proto tato dávka nebyla vyplacena.

Dne 8. 4. 2003 bylo provedeno sociální šetření v místě bydliště stěžovatele, při němž bylo zjištěno, že vzhledem k chystaným stavebním úpravám v domě nemá stěžovatel možnost pronajmout část tohoto domu, případně ani jeden pokoj, neboť nejsou, s výjimkou dvou pokojů které stěžovatel obývá, uzpůsobeny k bydlení. Stěžovatel uvedl, že v domě žije sám. Nebylo zřejmé, že by dům obýval ještě někdo jiný. Po učinění příslušných kroků by bylo možné část domu využít k pronájmu. Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2003, č. j. SO/2001/1369, Úřad m. č. Praha 8 stěžovateli přiznal zvýšené náklady na domácnost, a to z částky 1780 Kč na 3018 Kč. Vzhledem k tomu, že v tomto měsíci byla zároveň vyplacena dávka státní sociální podpory, tj. příspěvek na bydlení, za dva měsíce ve výši 1653 Kč, byla dávka sociální péče snížena na částku 4285 Kč. Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2003, č. j. SO/2001/1369, byla dávka sociální péče celkově snížena na částku 3690 Kč měsíčně, neboť nezbytné náklady na domácnost se snížily na 1640 Kč.

Celkově bylo za období od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 na dávkách sociální péče vyplaceno 19 275 Kč.

Podle protokolu z jednání ze dne 28. 5. 2003 správní orgán v rámci důkazního šetření zjistil, že v místě bydliště stěžovatele je k trvalému pobytu hlášena paní V. V. Stěžovatel uvedl, že ji přihlásil před dvěma lety, aby mohla pracovat na živnostenský list, od té doby bydlí v domě a hradí symbolickou částku 350 Kč měsíčně. Nevedou spolu společnou domácnost, nejedná se o soužití druha a družky. Uvedení paní V. v žádostech o dávky státní sociální podpory považoval stěžovatel za dostačující. Dne 11. 6. 2003 stěžovatel dále sdělil, že kromě dvou pokojů, které obývá on a paní V., je byt nezařízený, bývalé dětské pokoje mají pouze 9 m², a za účelem jejich pronájmu by bylo nutné provést stavební úpravy. Správní orgán dále zjistil, že stěžovatel získal od představenstva družstva povolení k pronájmu části domu, a to pro paní V.

Úřad m. č. Praha 8 následně rozhodnutím ze dne 13. 6. 2003 stěžovateli dávku sociální péče odejmul s účinností od 1. 6. 2003. Uvedl, že stěžovatel užívá rodinný dům o velikosti 5 + 1, s povolením bytového družstva část rodinného domu pronajímá a může si tak zvýšit příjem vlastním přičiněním.

Dne 14. 11. 2003 vydal Úřad m. č. Praha 8 v pořadí již druhé rozhodnutí, jímž byla stěžovateli v souladu s ust. § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. uložena povinnost vrátit dávku sociální péče za období od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 ve výši 19 275 Kč. Správní orgán konstatoval, že stěžovatel zamlčel, že část domu pronajímá paní V., přičemž k tomuto pronájmu získal dne 18. 12. 2002 souhlas stavebního bytového družstva. Dávka sociální potřeby byla stěžovateli vyplácena neprávem, neboť pronájmem domu si mohl zvýšit svůj příjem a získat tak prostředky k zajištění základních životních potřeb.

Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2004, č. j. SOC 182929/2/2003, zamítl s odůvodněním, že stěžovatel užívá sám nemovitost o velikosti 5 + 1 a část této nemovitosti na základě souhlasu majitele pronajal. Tuto rozhodnou skutečnost správnímu orgánu zamlčel. Celkové sociální a majetkové poměry stěžovatele byly takové,

že mu mohly plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost, toto zajištění vlastním přičiněním bylo možné na jmenovaném spravedlivě žádat. Stěžovatele nelze považovat za občana sociálně potřebného podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., dávka sociální péče mu byla vyplacena neprávem, a proto je povinen ji vrátit.

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2004, č. j. 2 Cad 25/2004. Soud zde správnímu orgánu I. stupně především vytkl, že stěžovateli pouze oznámil zahájení správního řízení a následně po tomto oznámení ve věci rozhodl bez provedení jakéhokoliv dokazování. Dále se správní orgán podle soudu nezabýval zjištěními sociálního šetření ze dne 8. 4. 2003 ve vztahu k možnostem stěžovatele pronajmout nemovitost za tehdejšího stavu, a nezdůvodnil výši vyměřeného přelátku. Tyto nedostatky žalovaný nenapravit.

Následné rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 11. 5. 2005 o stanovení povinnosti vrátit přelatek na dávce sociální péče ve výši 19 275 žalovaný v odvolacím řízení potvrdil rozhodnutím ze dne 3. 8. 2005, č. j. SOC 124205/2005. Městský soud v Praze toto rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 12. 2. 2006, č. j. 2 Cad 74/2005, zrušil, neboť zjistil, že v prvoinstančním řízení došlo k zásadnímu porušení procesních práv stěžovatele tím, že správní orgán provedl dne 21. 3. 2005 výslech svědkyně paní V., aniž k tomuto jednání stěžovatele předvolal. Zároveň se správní orgán nevypořádal se shromážděnými důkazy v souladu se závazným názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozsudku. Pro tato pochybení pak soud konstatoval i nezákonnost rozhodnutí žalovaného. V rámci vysloveného právního názoru zavázal soud správní orgán povinností napravit uvedené procesní pochybení a vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi, zejména s obsahem místního šetření ze dne 8. 4. 2003, přičemž odkázal na svůj předchozí rozsudek v této věci.

Na podkladě zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze pak žalovaný rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 11. 5. 2005 zrušil rozhodnutím ze dne 3. 4. 2006, č. j. MHMP 74229/2006.

V novém řízení Úřad m. č. Praha 8 provedl výslech svědkyně paní V., kterému byl přítomen zástupce stěžovatele. Dne 22. 9. 2006 vydal rozhodnutí č. j. SO/2003/0101, jímž stěžovateli uložil povinnost vrátit dávku sociální péče za období od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 ve výši 19 275 Kč s odůvodněním, že stěžovatel správnímu orgánu zamlčel, že část domu pronajímá paní V. Dávka sociální potřebnosti mu byla vyplácena neprávem, neboť pronájmem domu si mohl zvýšit svůj příjem a získat tak prostředky k zajištění základních životních potřeb, případně měl po paní V. požadovat finanční účast na nákladech spojených s provozem domácnosti.

Odvolání stěžovatele proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2006, č. j. MHMP 381130/06, zamítl. Opětovně argumentoval tím, že stěžovatel užívá sám nemovitost o velikosti 5 + 1 a část této nemovitosti na základě souhlasu majitele pronajal. Tuto rozhodnou skutečnost správnímu orgánu zamlčel. Celkové sociální a majetkové poměry stěžovatele byly takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na jmenovaném spravedlivě žádat. Stěžovatele nelze považovat za občana sociálně potřebného podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., dávka sociální péče mu byla vyplacena neprávem, a proto je povinen ji vrátit.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžovatel musel předpokládat, že příjmy z pronájmu nemovitosti jsou pro posouzení nároku na dávku sociální péče rozhodující, a že jeho povinností tudíž bylo tyto správnímu orgánu oznámit. V opačném případě muselo být stěžovateli zřejmé, že je mu dávka vyplácena neprávem. Námitka stěžovatele, že uvedenou skutečnost si mohl správní orgán zjistit z jiné své činnosti, není podle soudu na místě, neboť správní orgán rozhodující o přiznání dávky vychází vždy z údajů uvedených v žádosti. Teprve v případě pochybností je správní orgán povinen učinit další šetření. Povinnost vrátit opakovanou sociální dávku ve výši, v jaké byla stěžovateli neoprávněně poskytnuta, a to ode dne kdy nenáležela, je sankcí za nesplnění povinnosti a neoprávněné přijetí dávky, byť z nedbalosti.

Soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že stěžovatel nebyl v rozhodném období občanem sociálně potřebným, neboť si svůj příjem mohl zvýšit pronájmem části domu či pokoje, a to za částku vyšší než 350 Kč. Stěžovatel obývá nemovitost o velikosti 5 + 1 s garáží, pronájmu nemovitosti však brání její rozestavěnost. Již v rámci sociálního šetření dne 9. 4. 2003 vyslovil pracovník správního orgánu názor, že část domu by mohla být využita k pronajmutí, pokud by byly učiněny příslušné kroky, které jsou v silách žalobce. Pokud se stěžovatel dovolává stanoviska realitních kanceláří, kterým nemovitost nabídl k pronájmu, je nutno přihlídnout k tomu, že nemovitost jim byla nabídnuta za stávajícího stavu, nikoliv po úpravách, které by pronájmem umožnily. Žalobní námitku, že správní orgán neprovedl výslech pracovníků správního orgánu, nepovažuje soud za důvodnou, neboť záleží pouze na uvážení správního orgánu, jaký důkaz připustí. Na základě uvedeného Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V podané kasační stížnosti napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítl, že se soud ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, aniž se jakkoli vypořádal s argumenty předestřenými v žalobě. Podaná kasační stížnost je tak v podstatě zopakováním žalobních námitek.

Stěžovatel se domnívá, že napadený rozsudek nemůže obstát především proto, že skutková zjištění krajského soudu postrádají oporu ve správním spisu. Ačkoli stěžovatel v žalobě vysvětlil, z jakých důvodů nebylo možné část užívané nemovitosti pronajmout, a toto doložil zjištěními správního orgánu při místním šetření, výpovědí svědkyně V. V. a stanovisky několika realitních kanceláří, krajský soud bez náležitého odůvodnění zaujal opačný názor a konstatoval, že po stavebních úpravách by takový pronájem možný byl. Stěžovatel toto nikdy nezpochybňoval, domnívá se však, že při posouzení nároku na dávku sociální péče musí správní orgán vycházet ze stavu v době rozhodování, nikoli z hypotetického budoucího stavu. Stávající stav podle stěžovatele nájem nemovitosti jednoznačně neumožňoval.

Stěžovatel dále namítl, že není pravdou, že by správnímu orgánu zamlčel podnájem části svého domu. Tato skutečnost byla správnímu orgánu v rozhodné době známa z vlastní úřední činnosti, což je zřejmé z rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 8, odboru státní sociální podpory, ze dne 21. 2. 2002, č. j. 347/2/AHA-1/3. Stěžovatel připustil, že ve své žádosti o přiznání dávky sociální péče ze dne 30. 12. 2002 neuvedl paní V. V. mezi osobami, které s ním žijí ve společné domácnosti. To však plně odpovídá ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, které vyžaduje, aby mezi osobami žijícími ve společné domácnosti existovalo tzv. spotřební společenství.

Městskému soudu v Praze nelze přisvědčit ani v tom, že stěžovatel mohl pronájmem části domu zvýšit své příjmy natolik, že by plně pokryl své finanční potřeby. Závěry rozsudku jsou tak v rozporu s provedeným dokazováním. Stěžovatel poukázal na zjištění učiněná v rámci

sociálního šetření dne 8. 4. 2003 a výpověď paní V., kde mj. uvedla, že část bytu v rozhodném období příležitostně užívaly děti stěžovatele, neměl tedy celý byt k dispozici. V bytě bylo jen jedno funkční příslušenství, které by podnájemce musel sdílet, do užívané části bytu by neměl samostatný vchod. Podle stěžovatele by tak byl podnájem části domu velmi komplikovaný. Pokud by se stěžovateli vůbec podařilo jiného podnájemce získat, byla by výše platby za podnájem stěží vyšší než částka 350 Kč, kterou stěžovateli měsíčně platila paní V. Je třeba zohlednit i fakt, že by stěžovatel musel její podnájemní smlouvu nejprve vypovědět a vyčkat uplynutí výpovědní doby. Stěžovatel rovněž poukázal na vyjádření realitních kanceláří, že o podnájem části jeho bytu nebyl zájem. Uvedené důkazy nelze pominout odkazem na možnost provedení budoucích stavebních úprav, jak to učinil krajský soud. Stěžovatel zde poukázal i na to, že Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku v této věci ze dne 6. 10. 2004, č. j. 20 Cad 25/2004 - 23, správnímu orgánu vytkl, že se nezabýval stavem nemovitosti a možnostmi jejího pronájmu. V napadeném rozsudku se však Městský soud v Praze ztotožnil se správním rozhodnutím, v němž se správní orgán tímto závazným právním názorem soudu neřídil. Stěžovatel má za to, že podle ust. § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. je možné vrácení dávky sociální péče požadovat pouze v rozsahu, v němž byla neoprávněně vyplacena. Jestliže příjem z podnájem činil 350 Kč měsíčně a za období pěti měsíců je po stěžovateli požadováno úhrnem vrácení částky 19275 Kč, je zjevné, že tato kalkulace neodpovídá smyslu ust. § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., ani požadavku materiální spravedlnosti správních rozhodnutí. Získání takovéto částky za podnájem je za daných podmínek a kvality společného bydlení podnájemce se stěžovatelem značně nereálné. Rovněž Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku poukázal na to, že z odůvodnění správního rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán k výši přeplatku dospěl. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že soud vycházel ze zjištění správních orgánů, že stěžovatel v době čerpání dávek sociální podpory nebyl sociálně potřebným občanem, neboť sám obýval nemovitost o velikosti 5 + 1 a část této nemovitosti pronajímal. Tuto skutečnost nesdělil ve své žádosti o přiznání dávek. Pracovník správního orgánu při místním šetření dne 8. 4. 2003 uvedl, že dům je rozestavěný, nikoli že by byl neobyvatelný. Nemůže proto uspět tvrzení stěžovatele, že nemovitost nemohl za úplatu pronajmout vzhledem k jejímu špatnému stavu, zvláště za situace, kdy dům pronajímal, byť za velmi nevýhodných podmínek, tj. za pouhých 350 Kč měsíčně. Listiny realitních kanceláří podle žalovaného neprokazují skutečnost, že nemovitost nemohla být pronajímána, ale pouze to, že uvedené realitní kanceláře neměly zájem se tímto zabývat. Neobstojí ani námitka stěžovatele, že správní orgán věděl o tom, že obývanou nemovitost užívá také paní V. Správní orgány nemají povinnost seznamovat se v rámci jednotlivých řízení s rozhodnutími ostatních odborů. Naopak stěžovatel měl tuto skutečnost uvést ve své žádosti. Povinnost vrátit sociální dávku je pak sankcí za nesplnění povinností. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ve své replice k vyjádření žalovaného stěžovatel žalovanému vytkl, že nesprávně citoval zjištění místního šetření ze dne 8. 4. 2003. Pracovník správního orgánu totiž uvedl, že vzhledem k rozestavěnosti domu nemá stěžovatel možnost pronajmout část domu, neboť není uzpůsoben k obývání. Tvrzení žalovaného, že pronájem jednoho pokoje za 350 Kč měsíčně byl pro stěžovatele nevýhodný, se neopírá o žádná skutková zjištění a je pouze spekulací žalovaného. Vyjádření realitních kanceláří pak stěžovatel považuje za velmi důležitý důkaz i vzhledem k tomu, že důvody nezájmu oslovených kanceláří jsou zcela věrohodné. Stěžovatel má dále za to, že Úřad m. č. Praha 8 je jediným nedílným správním orgánem a není proto podstatné, jakou má organizační strukturu, což nemusí být stěžovateli ani známo. Fakt, že pronajímá jeden pokoj, tak stěžovatel správnímu orgánu nezatajil. Nepochybil ani v tom, že paní V. neuvedl

jako osobu žijící s ním ve společné domácnosti, neboť o takový vztah se mezi nimi nejednalo. Stejně jako v napadeném rozhodnutí pak žalovaný nezdůvodnil výši vyměřeného přeplatku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 106 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, oprávněný nebo jiný příjemce dávky nebo služby sociální péče je povinen písemně ohlásit příslušnému orgánu sociálního zabezpečení do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku nebo službu sociální péče, její výši a výplatu nebo poskytování.

Podle § 107 odst. 1 cit. zákona, příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijímal dávku nebo její část, ačkoliv věděl nebo musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, nebo vědomě jinak způsobil, že dávka nebo její část byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, je povinen vrátit dávku nebo její část ode dne, od něhož nenáležela vůbec nebo v poskytované výši; to platí zejména tehdy, jestliže nesplnil ohlašovací povinnost, dávku vylákal nebo zamlčel některou rozhodnou skutečnost.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že při stanovení povinnosti vrátit dávku sociální péče je nezbytné posoudit zda 1) byla dávka skutečně vyplacena neprávem, případně v jaké výši, 2) došlo k porušení povinnosti příjemce dávky, přičemž zákon zde vyžaduje alespoň nedbalostní zavinění, 3) existuje příčinná souvislost mezi vzniklým přeplatkem na dávce a porušením povinnosti příjemce dávky.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu, že dávka sociální péče byla stěžovateli vyplacena neprávem v celé výši. Porušení povinnosti stěžovatele přitom vymezil tak, že tento správnímu orgánu v souladu s § 106 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. neoznámil, že část nemovitosti pronajal paní V. za 350 Kč. Žalovaný se však již dále vůbec nezabýval tím, zda byla dána příčinná souvislost mezi uvedeným porušením povinnosti stěžovatele a vznikem přeplatku ve výši celkové vyplacené dávky, tj. v částce 19 275 Kč.

Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybnuje, že příjem z podnájmu části nemovitosti byl při posouzení nároku na dávku sociální péče a její výše rozhodnou skutečností, kterou měl stěžovatel správnímu orgánu sdělit. Neoznámením této skutečnosti stěžovatel zavinil v době od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 vznik přeplatku na dávce ve výši pětinasobku částky 350 Kč, tedy celkem 1750 Kč. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že námitka stěžovatele, že z rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 8 ze dne 21. 2. 2002, č.j 347/2/AHA-1/3, vyplývá, že správní orgán o podnájmu části domu věděl, není opodstatněná, neboť v uvedeném rozhodnutí je pouze uvedeno, že paní V. je zde přihlášená k přechodnému pobytu cizince.

Jestliže žalovaný předepsal k úhradě přeplatek v částce vyšší než 1750 Kč, není z odůvodnění jeho rozhodnutí zřejmé, na základě jakých skutečností k tomuto dospěl. Nevymezil žádné jiné porušení povinnosti stěžovatele, jímž měl neoprávněné vyplacení dávky způsobil, než neoznámení příjmu ve výši 350 Kč. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že správní orgán v rámci sociálního šetření dne 8. 4. 2003 konstatoval, že nemovitost nelze pronajmout. Stav nemovitosti byl přitom po celou dobu stále stejný. V květnu roku 2003 pak správní orgán pouze zjistil, že stěžovatel jeden pokoj pronajímá za 350 Kč. Podle Nejvyššího správního soudu se správní orgán nikterak nevypořádal s rozporem mezi tímto zjištěným skutkovým stavem a svým závěrem, že stěžovatel mohl pronajmem části domu zvýšit své příjmy

natolik, aby pokryl své základní životní potřeby. Závěrem je tedy nutné konstatovat, že stanovení povinnosti vrátit dávku ve výši přesahující částku ve výši pětinasobku 350 Kč, tj. 1750 Kč, nebylo ničím podloženo.

Městský soud v Praze již v obou předchozích zrušujících rozsudcích na tyto nedostatky rozhodnutí správního orgánu poukázal. Podle ust. § 78 s. ř. s. odst. 5 je správní orgán povinen řídit se právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu. Nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného měl tedy nyní Městský soud v Praze zhodnotit, zda správní orgán naplnil požadavky kladené na odůvodnění jeho rozhodnutí. Soud se však tímto nezabýval a ztotožnil se závěry žalovaného bez ohledu na to, že správní orgán právní názor vyslovený v obou předchozích rozsudcích opakovaně nerespektoval.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť správní orgán se neřídil právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle ust. §110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu